

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Miquel Berga

'Brexit'

Els anglesos han quedat empantanegats amb el seu propi hámster d'ençà del referèndum del *Brexit*: un procés llarg

i penós, ple de complicacions i incerteses, que està deixant el país anglosaxó i dividit. La recent manifestació a Londres per demanar un segon referèndum va ser la més multitudinària d'ençà de les de la guerra de l'Iraq. La doctrina habitual dels referèndums com a instruments de participació democràtica es basava a utilitzar-los per demanar el consentiment final de la ciutadania a un acord polític assolit amb àmplies majories. Si es comença pel referèndum sense acord polític suficient s'obté un sí o un no de partida, però queda pendent la qüestió essencial del "com". I sense saber el "com" costa molt avaluar els avantatges del sí o del no. En el cas del *Brexit* tot comença amb la típica jugada d'un polític, el primer ministre Cameron: em diuen tots els experts que, en un referèndum, el *Brexit* no pot guanyar de

L'èxit seria evitar el caos i adaptar-se a una incertesa llarga i persistent

cap manera; doncs el convoco, quedo com un senyor, faig callar per sempre els empenyadors euroescèptics del meu partit, i en surto reforçat com a líder del país (a Escòcia, ni que fos pels pèls, bé que me'n vaig sortir, pensa l'astut Cameron). I, com sol passar als astuts, la segona aposta li falla i guanya el *Brexit* contra pronòstic. Els més ardents defensors de deixar la Unió Europea eren d'un partit xenòfob liderat per un personatge patètic anomenat Farage (el primer líder estranger rebut pel president Trump!). Aquell tipus va admetre al cap de quatre dies que havia mentit miserablement sobre els grans beneficis del *Brexit* i es va quedar tan ample, orgullós de la seva proesa. Encara el recorden. Per això en la manifestació per un nou referèndum molts cantaven: "*Fromage, not Farage!*", un sentit gest de solidaritat gastronòmica continental. I ara venen els detalls de l'acord de separació que aprovarà (o no) el Parlament. L'èxit seria evitar el caos i adaptar-se a una incertesa llarga i persistent. I tan simple que sembla tot quan es juga a dir sí o no sense avaluar-ne les conseqüències.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Tenim de tot

Entar en els dietaris que va publicant Celdoni Fonoll és com fer-ho a la Fira de Sant Ponç. Estic a mitges del volum que acaba de treure, *Amb senyera d'esperança*, que abraça els anys 2015 i 2016. En segueix el transcurs dia a dia: visita pares, ensuma olors, s'encanta amb el vol d'un ocell, segueix el calendari festiu. És com un Joan Amades amb anotacions i poesies al marge. Moltes corresponen a la política, de la qual aquests dos anys han estat rics. Hi ha de tot, com a la fira. Em decanto per la de Sant Ponç no només perquè en Fonoll es recrea amb el significat del seu cognom sinó pel to general. Cada ram està lligat amb la bandera catalana, "senyera d'esperança", però no tot són flors i violes i romaní. Entre la farigola per perfumar les sopes i el llorer de l'estofat la meva àvia guardava a l'armari unes solucions protegides amb una calavera elaborades amb productes de ca l'herbolari que servien per als cops o per als trencaments. Celdoni Fonoll em fa pensar en aquell armari. Quan treu el geni perquè les manobres polítiques no són del seu gust o

en podem estar contents. “Celdoni Fonoll, Josep Pedrals, Borja de Riquer... la fira completa

no convergeixen cap als seus ideals independentistes el fonoll es torna càustic o s'esbrava, en el doble sentit corrent de la paraula *esbravar-se*.

Deixo el llibre d'en Celdoni per assistir a la presentació d'*Els límits de Quim Porta*, a càrrec del seu autor, el poeta i rapsode Josep Pedrals. Quina presentació més estranya. Pedrals recita, canta, fa comèdia, sembla que no s'acabi de prendre seriosament el seu llibre... És un llibre o en són dos? És una novel·la? Un assaig? Un aplec de poesies? Primer em desconcerta, després m'enganxo en el joc. En aquest país hi ha de tot, les fires són diverses,

en podem estar contents.

La revista *Destino* que llegia de jove, com que no podia dedicar totes les pàgines a l'actualitat i a la política perquè la censura ho impedia, es va empescar uns números més o menys monogràfics dedicats a fets històrics. Com que anaven a càrrec de Nèstor Luján, Luis Bettonica, Josep M. Ainaud de Lasarte, Martí de Riquer o Joan Perucho, s'entén que eren escrits de forma divulgativa, amena, amb la pipa a la boca i com si fos un club anglès. La revista *Historia y Vida* en té l'origen. Més cap aquí, *Sàpiens* i *Descobrir*, també. Ara surt *Història mundial de Catalunya*, un llibre de mil pàgines dirigit per Borja de Riquer que presenta els "moments estel·lars" del país, des de les pintures rupestres del Priorat fins al "procés", passant per l'expansió mediterrània, els encerts i disbarats diversos, el 0-5 del Barça i Floquet de Neu. L'equip que l'ha redactat és dels millors, la divulgació s'imposa, es pot llegir seguit o saltat. Fuma la pipa, Borja de Riquer, o només era el pare? El llibre n'està impregnat. Realment, al país hi ha i hi ha hagut de tot.